

POSTANOWIENIE

Dnia 5 października 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Barbara Myszka (przewodniczący)

SSN Marta Romańska

SSA Władysław Pawlak (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi dłużnika
na czynności Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym
w sprawie egzekucyjnej
z wniosku wierzyciela S. B. S. A. SA z siedzibą w Paryżu, Oddziału w Polsce z
siedzibą w W.
przy uczestnictwie dłużnika A. B.,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 5 października 2012 r.,
zażalenia dłużnika
na postanowienie Sądu Okręgowego
z dnia 20 lipca 2011 r.,

- 1. oddala zażalenie;**
- 2. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego na rzecz radcy prawnego J. K. wynagrodzenie w kwocie 120 (sto dwadzieścia) zł. powiększonej o podatek od towarów i usług tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej dłużnikowi z urzędu w postępowaniu zażaleniowym.**

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 20 lipca 2011 r. Sąd Okręgowy, działający jako sąd drugiej instancji odrzucił, skargę kasacyjną dłużnika A. B. od postanowienia tegoż Sądu z dnia 8 grudnia 2010 r., którym oddalił zażalenie dłużnika od postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 6 października 2008 r. (odrzucające zażalenie dłużnika na zarządzenie Przewodniczącego w przedmiocie zwrotu wniosku dłużnika o wyłączenie sędziego).

W uzasadnieniu wskazał, że zgodnie z art. 398¹ k.p.c. skarga kasacyjna przysługuje w sprawach, w których sąd drugiej instancji wydał prawomocne orzeczenie merytoryczne lub postanowienie o odrzuceniu pozwu albo umorzeniu postępowania. Tymczasem zaskarżone postanowienie nie rozstrzyga sprawy merytorycznie, ani też nie jest postanowieniem odrzucającym pozew albo umarzającym postępowanie.

Ponadto zwrócił uwagę, iż, stosownie do art. 87¹ § 1 k.p.c. w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych. W przedmiotowej sprawie zaś dłużnik osobiście sporządził skargę kasacyjną.

Jako podstawę prawną rozstrzygnięcia podał przepis art. 398⁶ § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

W zażaleniu wniesionym przez profesjonalnego pełnomocnika, dłużnik domaga się uchylecia postanowienia z dnia 20 lipca 2011 r. i przekazania sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania z zasądzeniem kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Zarzucił naruszenie: art. 126 § 1 k.p.c. w zw. z art. 394 § 3 k.p.c. art. 394¹ § 3 k.p.c. oraz art. 398⁶ § 2 k.p.c. poprzez sprzeczne z interesem strony zakwalifikowanie wniesionego pisma jako skargi kasacyjnej i w konsekwencji nieuzasadnione odrzucenie środka odwoławczego dłużnika; art. 130 § 5 k.p.c. poprzez jego zastosowanie; art. 87¹ § 1 k.p.c. poprzez niezasadne przyjęcie, że brak podpisu profesjonalnego pełnomocnika na środku odwoławczym skierowanym do Sądu Najwyższego ma charakter braku nieusuwalnego.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Odrzucony środek odwoławczy dłużnika zatytułowany przez niego jako „skarga kasacyjna i zażalenie”, a potraktowany przez Sąd drugiej instancji jako skarga kasacyjna, został sporządzony z naruszeniem art. 87¹ § 1 k.p.c. W związku z tym taki środek odwoławczy niezależnie od nazwy, którą mu nadała strona pozbawiona zdolności postulacyjnej podlegał odrzuceniu. Stosownie do powołanego przepisu, w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów i radców prawnych, co oznacza, iż skarga kasacyjna czy też zażalenie powinny być sporządzone i podpisane przez profesjonalnego pełnomocnika, chyba że strona jest osobą mającą kwalifikacje wskazane w § 2 tegoż artykułu. Konsekwencją braku zdolności postulacyjnej strony jest niedopuszczalność środka odwoławczego skierowanego przez nią osobiście do Sądu Najwyższego, skutkującą odrzuceniem go bez wzywania o jego uzupełnienie (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 lutego 2012 r., V CZ 132/11, nie publ. i z dnia 21 września 2011 r. I CZ 59/11 nie publ.).

Po drugie, wniesiony przez dłużnika środek odwoławczy podlegał odrzuceniu nie tylko na podstawie wskazanej przez Sąd drugiej instancji, tj. art. 398¹ § 1 k.p.c., ale także ze względu na treść art. 394¹ § 2 k.p.c. Mianowicie, postanowienie, którego dotyczył ten środek było wydane w wyniku kontroli instancyjnej, a w dodatku nie było orzeczeniem kończącym postępowanie w sprawie, jak również ze względu na przedmiot sprawy zażalenie nie było dopuszczalne, skoro w tego rodzaju sprawach (skarga na czynność komornika) skarga kasacyjna jest niedopuszczalna.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej dłużnikowi z urzędu w postępowaniu zażaleniowym orzeczono w oparciu o przepisy § 12 ust. 2 pkt 2 w zw. z § 10 ust. 1pkt 8 i § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. nr 163, poz.1349 z poz. zm.).